

obligatorisk for alle lønmodtagere og eventuelt administreres sammen med de øvrige korttidsydelse (dagpenge i sygdoms- og ulykkestilfælde).

Fra arbejdsgiverside har man imidlertid givet udtryk for, at arbejdsanvisningen og kontrollen med de arbejdsløse under alle omstændigheder nu må overgå til den offentlige anvisning.

Arbejdsløshedskassernes Samvirkens repræsentanter i udvalget har udtalt sig imod tanken om at ændre selve forsikringsystemet; den nedenfor omtalte midlertidige løsning af en række af forsikringsproblemer bærer dog i sig spiren til en sammenlægning af arbejdsløshedskasser inden for forskellige områder.

Samvirkets repræsentanter har fremhævet som deres hovedkrav gennemførelse af princippet om, at understøttelsen skal udgøre en erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. De har således ønsket, at der i løbet af 1 eller 2 år gennemføres en ordning, hvorefter erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste udbetales med 80 pct. af fagets gennemsnitsløn. Arbejdsgiverforeningens repræsentanter har modsat sig dette under hensyn til, at så høj en erstatning uvægerligt vil smitte af på socialforsikringens øvrige korttidsydelser; niveauet for disse ydelser bør efter arbejdsgivernes opfattelse fastlægges efter indgående undersøgelser og overvejelser i socialreformkommissionen.

Med fastholden af disse principielle standpunkter er der i udvalget opnået enighed om en midlertidig løsning gennem de ændringer i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v., som lovforslaget medfører, og som er nærmere omtalt nedenfor. Det er for udvalget en klar forudsætning for disse ændringsforslags gennemførelse, at den af kasserne hidtil udøvede anvisningsvirksomhed og kontrol med ledige medlemmer må overtages af de offentlige arbejdsanvisningskontorer. Udvalget skønner, at en sådan ændring kræver en nøje organisatorisk forberedelse og derfor ikke kan finde sted før 1. april 1968; udvalget forudsætter, at de i så henseende fornødne ændringer i reglerne om arbejdsanvisning snarest udarbejdes og drøftes med de i anvisningen interesserede parter. I denne forbindelse må det også overvejes, om der bør ske ændring i loven om privat arbejdsanvisning. Som følge af disse overvejelser er der i lovforslagets § 4 indsat en bestemmelse om, at forslag til lov vedrørende spørgsmålet om overgang pr. 1. april 1968 af de nævnte funktioner til offentlige arbejdsanvisningskontorer skal fremsættes for folketinget inden udgangen af 1967.

Udvalget er endvidere af den opfattelse, at arbejdsløshedsloven i det hele bør underkastes en

gennemgribende teknisk revision, og har forudsat, at forslag til en sådan revision senere udarbejdes.

D. 1. Forhøjelse af understøttelsen.

Det foreslås, jfr. forslaget til § 12, at hver enkelt kasse selv fastsætter de dagpenge, som udbetales til kassens medlemmer. Dagpengene kan enten være ens for hele medlemskredsen eller fastsættes særskilt for faggrupper inden for kassens område.

Dagpengene skal fastsættes til mindst 15 kr. og højst 50 kr. Ved fastsættelsen af maksimum til 50 kr. — eller 300 kr. pr. uge — er henset til, at dette omtrentlig svarer til, hvad der for tiden maksimalt kan udbetales som dagpengeerstatning i henhold til ulykkesforsikringsloven.

Maksimumsbeløbet foreslås reguleret under hensyn til udviklingen i lønniveauet, således som det hidtil har været tilfældet for maksimum for dagpengeunderstøttelsen. Den 1. april 1967, da lovforslaget forudsættes at træde i kraft, vil dagpengenes maksimum således blive reguleret i overensstemmelse med udviklingen i gennemsnitslønnen fra april kvartal 1965 til april kvartal 1966. Da lønstatistikken for sidstnævnte kvartal ikke foreligger færdigudarbejdet, kan maksimumsatsen pr. 1. april 1967 ikke beregnes nu.

I forslaget § 2, stk. 3, er det fastsat, at ikke-forsørgere med under 15 års medlemstid i en overgangstid — nemlig til 1. april 1968, da kassernes kontrol- og anvisningsfunktioner forudsættes at overgå til offentlige arbejdsanvisningskontorer — højst kan få udbetalt 35 kr. som dagpenge. Dette forslag må i øvrigt ses i sammenhæng med, at den foreslåede ændring af understøttelsen indebærer en større forhøjelse af understøttelsen til ikke-forsørgere end til forsørgere.

Bortset fra denne overgangsregel betyder lovforslaget, at der udbetales samme dagpengesats til medlemmerne uden hensyn til disses forsørgerforhold, og dagpenge vil være den eneste understøttelse, der ydes under ledighed. Ved forslaget om disse dagpenge er indregnet de særlige tillæg — børnetillæg, huslejhjælp, brændselshjælp og juleunderstøttelse — som hidtil har været ydet.

Efter gældende lov udbetales under ledighed understøttelse med følgende pr. 1. april 1966 gældende maksimumsbeløb: Dagpenge til forsørgere samt ikke-forsørgere med over 15 års medlemstid 27,20 kr., til ikke-forsørgere med 8-15 års medlemstid 21,90 kr. og til ikke-forsørgere med indtil 8 års medlemstid 18,20 kr. Til disse dagpenge kommer følgende tillæg: Til forsørgere med hjemmenværende børn under 14 år (evt. 18 år) udbetales 2,75 kr. pr. barn daglig. Huslejhjælp udbetales